

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Panegyricvs, Die Natali Academiae Theodorianae
Paderbornensis, Reuerendissimo, atq[ue] Illustrissimo
Principi, ac Domino, Theodoro, Episcopo Ecclesiae
Paderbornensis, S. R. I. Principi, Fvndatori Eivs ...**

Horrion, Johann

Paderbornæ, 1616

Capvt X. In quorum potestatem venerit Aliso, à Romanis desertus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14243

los ex Augusta domo nobilissimos imperatores, quorum ea fuerit virtus, ut etiam posteris supra fidem esse videretur.

CAPUT XIII.

In quorum potestatem venerit Alifon à Romanis desertus.

QVID verò, Romanis aquilis cis Rhenum redactis, Alifone factum est? Videtur enim certum, & exploratum, minimè vacuum, ac desertum esse derelictum, sed abscedentibus Romanis immigrasse Germanos, aut, quod verisimilius, dirutum instaurasse. Neque enim fieri potuisset, ut ad nostram usque ætatem Romanum Alifonis nomen retineret, nisi jam inde à Romanorum ex his oris discessu, ab aliquo populo cultus esset, atque celebratus. Quid quod jam ante docui convenisse etiam Alifonem, & sedes in eo fixisse Germanos, quæ sanè libenter in tantis, & tam crebris inter vicinas gentes simultatibus faciebant, quòd à bellorum iniurijs Romanorum essent præsidio tutiores. Eadem eis fuit, Romanis quoque digressis, causa colendi, & muniendi Alifonis. erat enim, ut jam demonstravi in medio multarum gentium, quæ infestis sæpe armis inter se dimicabant. nam, ut alias taceam, Bruçteri, quorum extremos audiimus ex Tacito prope ab Alifone consedis, circa exordia principatus Traiani prope funditus à vicinis deleti sunt. Quis ergo populus Alifonem tenuit? nempe idem qui hanc regionem. Ac superioribus quidem annis, Druso rem gerente, ut diximus, in hac Luppiæ ripa Sicambri incolebant, quos Tiberius postea, quòd belli aduersus Romanos auctores ac principes fuissent, transportavit in Galliam. Versatur verò in quæstione

[Tacitus
de morib.
Germ.]

apud

apud eruditos, num Sicambri stirpitus ex his oris excisi sint, an verò nonnulli remanserint? Qui vltos remansisse negant Taciti partim silentio se tuentur, partim verbis. Silentio, quòd Germaniæ populos accuratissimè percensens, nunquam postea Sicambros in hac regione collocat, quàm sunt translati in Galliam. Verbis, quia disertè excisos esse [Ann. 12.] confirmat. quomodo verò excisi si vlli restabant? Qui contra sentiunt grauem habent suæ opinionis auctorem Strabonem, qui suam Geographiam Tiberio imperante scribebat, cùm necdum extinctum esset illud Germanorum belli fulmen Arminius. nam Libro septimo eius etiam viuentis, & cum Romanis bella gerentis meminuit. mortuus [Ann. 2.] est autem Arminius, vt ex Tacito clarum est, M. Silano, L. Norbano coss. viginti & amplius annis post deditos Tiberio Sicambros. Is igitur, eodē libro septimo, sic ait: **Huius partis** (Germaniæ) **populos Romani partim in Galliam traduxerunt: reliqui migrauerunt in penitiores Germaniæ partes, vt Marfi: sed & Sicambrorum exigua restat portio.** Idem eodem libro commemorat à Germanico, inter alios Germaniæ principes, ductum in triumphum Deudorigem principem Sicambrorum. Fuerunt igitur Sicambri in Germania, cùm eam administraret Germanicus. non ergo omnes à Tiberio translati. Postea verò quàm Francorum in his terris nomen exortum est, quid illustrius Sicambri? Quoties eorū Iornandes, Claudianus, Sidonius, alij meminerunt? Quod Tacitus eorum non meminerit, respondent non pugnare cum Strabone, qui exiguam portionem fuisse ait, quam Tacitus meritò in integri populi numero habendam non putauit. Quod idem excisos memoret, ex eo non consequi vt nulli manserint. nam & Bructeros ab eodem excisos per-

liberi, & Anfiuarios, quod iuuentutis erat, caecos; imbel-
 lem aetatem in praedam diuisam esse. Et tamen Bruetero-
 rum, & Anfiuariorum nomen, posteriorum quoque seculorum
 [Lib. 2.] memoria celebratur. Quid? nonne ausus est Velleius scri-
 bere, à Tiberio, post cladem sub Varo acceptam ocysus p-
 sperrimo euentu excisam esse Germaniam? num
 ideo nullos Germanos Germanico, cum quibus bellum
 gereret, reliquit? Habent igitur, qui Strabonem sequun-
 tur, quo se tucantur, neque sibi eripi sinant, etiam deserenti-
 bus has oras Romanis, fuisse à veteribus illis Sicambri-
 bus, qui Alifonem colerent. Quod si apud quempiam plus aliorum,
 quam Strabonis valebit auctoritas, nihil tamen ille de Ali-
 fonis dignitate decerpit. Nam etsi negent mansisse veteres
 illos Sicambros, fatentur tamen ab Vspetibus & Tencte-
 ris, qui vacuam, vt aiunt, eorum regionem adierint, vsurpa-
 tum postea fuisse gloriosum, & veterum memoria inclytum
 Sicambrorum nomen. In ea regione cum fuerit Alifo, in-
 ter vtrosque conuenit venisse in eorum potestatem Sicam-
 brorum, qui Rhenum postea transgressi, atque ad Vahalim,
 & Mosam longè lateque primum dominati, ad extremum sub-
 iugata Gallia, reuersi in Magnam Germaniam, vnde exie-
 rant, ac tandem euersis Turingis, amplissimum Francorum
 [Otto Fri] regnum fundauerunt, quod Caroli Magni tempore, à Bul-
 [sin l b. 5.] garis, seu Illyrico vsque ad Hispanos, à Danis vsque
 [cap. 32.] ad Calabros pertinebat. Hoc regnum qui primi tenuer-
 unt, è Sicambri fuisse, fidem facit D. Remigius, qui eorum
 regem Clodoueam salutaribus aquis expiaturus, sic eum
 [Greg. Tu] affatus dicitur: mitis depone colla Sicamber: & Venantius
 [ro. l 2 c. 31.] Fortunatus, qui sic alloquitur Charibertum regem:
 [Lib. 6. 4.] Cum sis prognatus clara de stirpe Sicamber.
 Huic igitur tam inclytæ genti seruiuit derelictus à Roma-
 nis Ali-

ris Aliso, quem equidem reor caput gentis interea fuisse, dum Romani, tametsi nulla in hac vltiore Germania praesidia habebant, tamen Rheno propinquiores agros militum pecoribus, atq; armentis vendicabant, & veteres colonos adire cupientes armis arcebant. Tunc enim Sicambri nostri tantisper se his remotioribus ab Rheno locis tuebantur, & discordantibus caeteris Germaniae populis, paulatim crescebant, easque vires induebant, quibus non modo deinde Romanos Rheno arcerent, verum etiam cum ijs in Romano solo de orbis terrarum imperio dimicarent. Quam ad rem plurimum eis contulisse Alisonis opportunitatem mecum fatebitur, qui conditionem eorum temporum, locorumque considerabit. Siquidem nulla res deteriorem faciebat Germanorum fortunam, quam intestinae dissensiones ac bella. Itaq; Tacitus de ijs loquens, pronunciat: Virgentibus imperij fatis, nihil iam praestare fortunam maius posse, quam hostium discordiam. Ea demum discordia sublata est, exorto primum in his regionibus Francorum nomine, siue ea, vt volunt quidam, vna primum gens litto- ralis fuit, quae caeteras postea in societatem traxit, siue, vt alij, omnes haec gentes ictis inter se pro summa rei foederibus, hoc sibi pulcherrimum a studio libertatis Francorum cognomentum asciuerunt. Illud certissimum est gentes plerasque omnes, quae inter Francicas a veteribus nominantur, in hac regione, quam hodie Westphaliam vocamus, sedes primum habuisse, vt Salios, Ansuarios, Attuarios, Chamauos, Bructeros, ac denique Sicambros nostros. His gentibus cum videamus in Romani imperij terras transgressis Sicambros imperitasse, proximum est vt credamus eos quoq; primos illius tantae coitionis, & conjunctionis duces, ac principes fuisse. Nimirum quod Dru- sus fecerat, vt ad domandos, & continendos in potestate

[Tacitus
13.
Ann.

[in lib. de
moribus
Germ.

[Alciat.
Lib. de
form.
Imp. Ro.
Philipp.
Cluueri
Germ. An-
tiq. Lib 3.
c. 20.

populi Romani tot bellicosos VVestphaliae populos (sic enim loquamur, tametsi necdum VVestphalia dicebatur) hoc castellum in medijs eorum finibus collocaret, idem existimo plurimum profuisse Sicambrijs, qui illud post id locorum obtinuerunt, ad eosdem populos communis belli societate colligandos.

CAPVT XI.

De occupato a Saxonibus Alifone,
& Origine Paderbornæ.

Lib. 27.

IN ITA illa circa Gallieni tempora, populi olim discordes, Franci sunt appellati, quibus, vt ait Marcellinus, confines erant Saxones, gens primum vltra Albim sita, vt ex Ptolemæo discimus, sed quæ deinde adiunctis sibi Cauchis, si Zosimo credimus, Iuliani temporibus

Lib. 3.

In vita Hieronionis.
apud Turon. l. 1. c. 9.

ad Visurgim vsq; dominabatur. Ab horum finib. vsq; ad Rhenum quæcumq; gentes habitabant, Franci dicti, & eorum regio D. Hieronymo, Sulpitio Alexandro, & in veteri tabula itineraria Valentiniæ ætate descripta, quæ Amplissimi, & optime de litteris meriti Viri Marci Velseri ope prodijt in lucem; Francia nominatur. Ac principio quidem, cum, vt opinor, imbecillioribus singuli viribus erant, Franci & Saxones coniunctis consilijs, & opibus piraticam in Rheno, ac mari exercentes Romanorum terras infestabant. Deinde, vbi seorsim satis vtraq; gens sibi posse visa est, Franci terrâ, quod Sicambri nostri, & ceterorum pleriq; equitatu valebant: Saxones mari rem gerere cœperunt. Ac Franci quidem tandem aliquando transgressi Rhenum sedes in Romano fixerunt solo, & post multa prælia, subiugata Germania prima, vbi est Moguntiacum, & Belgica secunda in qua Sueffiones, Catalaunum, Ambiani, circa annum Domini CCCCLVI. ad extremum in Gallia conserunt.

Sidon. Apollin. in panegy. Auiti.